stöddað hvert annað! og horfði hún á eptir þeim, þángað til þau komu að grindunum, sá hún þau gánga útá veginn, og stefna fyrst til Barcaux og sjeðan, þá þau sáu engann koma, halda ver hljóðinu, og setjast beint fyrir ofan steinbekkinn, sem eru hinar seinustu menjar ennar gömlu gjestrisni, og sú eina gjestrisni, sem eigandinn á vorum dögum sýnir nápandi fo-éttunum ferðamönnunum.— Eptir það sá greifakonan þau tvö fallegu börn setja vandlaupinn á milli sín; þau tóku nú sitt brauðið hvort og voru matlystug og glaðlynd, eins og önnur úngmenni. Því leysti hún slæggannum, tók herðadúk sinn, hattinn glófana og sólhlífina. og fór útá veginn til barna sinna með kosu.— Júlien og Fleurée voru einmitt tekin til að borða, þegar þau sáu lítinn dreing koma klangandi á móti þeim, það var einn af þeim svöhöttuðu, Auvergnaker, sem á vetrunum hreinsa ofna, en á sumrunum nýta til og frá á götunum og syngja og dansa eptir undirsaungvi hörpunnar. Þessi lítli hendamaður var í rifnum fötunum og var fölur og ógjeðslegur á svipinn. Menn hefðu ekki nema sem snöggvast að líta á hann, til þess að sannfærast um það, að lángt var síðan hann hafði borðað nokkuð; það gat vel verið, að hann væri 12. ára gamall. Með hljóðlindissvip, nálgaðist hann þau tvö börn, um leið og hann gjekk tvö fótmál áfram, og eitt aptur á bak, með hljóða ístöðuleysi, sem menn verða svo opt varir við hjá hinum fátæku, framar en ennum ríku — sem um leið og hann óreddi að biðja, grátbæna menn, opinberlega góðgjörðasemi, sem þá veldur ímist, já, eða nei, og enda stundum illindu, alt eptir því sem hann nálgaðist, sem jeg gat um, lítið og krabbannir, snjeri hann milli sinna óþrei nú mögru fingra dálítilli húu, sem einhverntíma hafði verið nósvört, en var nú orðin eins svört og óhrein eins og fingur hans. Hann hnerski, lauk upp munninum, og ljet hann aptur, og deplaði augunum á merkingar mikinn hátt, um leið og hann með einu augnaráði bað um það sem varir hans þorðu ekki að mæla, og Júlien sem sá hann fyrstur horfði og skoðaði þennan litla vesaling, með hryggð og áhugamersemi, sem er einkjenni spilta hans. Hvað hugsar þessi vesalingur? hvað vill hann okkur?— Hann er mjög ólánglegur að sjá, bróðir góður, bætti Fleurée við. Og ekki var rómur Fleurée, þegar hún mælti orð þessi, eins blíður eins og augnaráðið, er hún var vön, og sem hún vanfaði á þennan litla Auvergnat, að hann henti hugann.— Einn skildíng, hefðarmey litla, sagði hann um leið og hann rjetti hendina á móti henni. Viltu ekki hana af skað? lítli blámaður, hallaði Júlien um leið, og hann kastaði kjinsaberjasteini í andlitið á honum, kjinseberssteininn hæfði annað augað dreingsins, svo hann æpti ákaflega, njeri augað með hendinni, og sagði: þetta er illa breitt, herra lítli, að vera svona harðsinnaður við fátæk-